

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010167
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5614010167.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha prejednal odvolanie obžalovaného Mgr. V. G. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/21/2014 z 22.8.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/21/2014 z 22.8.2016 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného Mgr. V. G., nar. X.X.XXXX v Z. H., trvale
bytom Z. H., H. XXX/X,

o d s u d z u j e :

podľa § 237 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j/) na peňažný trest vo výmere 800,- (osemsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. u s t a n o v u j e obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 40 (štyridsať) dní.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j/) na trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, právnickej osoby alebo jeho zástupcu spojenú s nakladaním s finančnými prostriedkami na dobu 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Mgr. V. G. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedený trestný čin mu bol uložený peňažný trest vo výmere 1.000,-Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Súčasne mu bol podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, právnickej osoby alebo jeho zástupcu spojenú s nakladaním s finančnými prostriedkami vo výmere 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti BYP, s.r.o. Liptovský Hrádok, škodu vo výške 2.900,25 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že nespôsobil škodu vo výške 3.128,46 Eur. Škoda, ktorá bola spôsobená, je nižšia ako 2.660,-Eur. Preto ak by jeho konanie malo byť posúdené ako trestný čin, malo byť správne kvalifikované podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. Pri takejto právnej kvalifikácii by však bolo trestné stíhanie v zmysle § 87 ods. 1 písm. e) Tr. zák. premlčané. Podľa skutku obžalovaný poškodenej spoločnosti spôsobil škodu vo výške 3.128,46 Eur, ale bol zaviazaný k náhrade škody len vo výške 2.900,25 Eur. Bol teda uznaný za vinného aj za spôsobenie škody, na ktorú podľa právoplatného a vykonateľného iného súdneho rozhodnutia nemá poškodená spoločnosť proti obžalovanému nárok. V odvolaní uviedol, že pokiaľ by nechal v lehote uhradiť sumy na základe súdnych rozhodnutí, išlo by o kreditné prostriedky poskytnuté z úveru, ktoré by sa úročili. Prvostupňový súd len vyslovil názor, že takáto možnosť by zaťažila spoločnosť menej než exekučné konanie, pričom túto skutočnosť nemal súd preukázanú. V jeho konaní nebola dokázaná subjektívna stránka trestného činu, pretože nemal úmysel spôsobiť škodu. Určité rozhodnutie štatutárneho zástupcu spoločnosti sa nemusí vždy s odstupom času ukázať ako najefektívnejšie a optimálne. Štatutárny zástupca sa však musí rozhodnúť v určitom čase za určitých nepriaznivých podmienok. V danom prípade nebolo dokázané, že obžalovaný nekonal hospodárne. Táto skutočnosť by bola dokázaná len vtedy, ak by bolo jednoznačne preverené, aké následky by z finančných, ako aj z iných hľadísk boli spôsobené včasnou úhradou dlžných súm na základe súdnych rozhodnutí. V predmetnej veci konanie obžalovaného nie je trestným činom, a to aj z dôvodu, že nie každé porušenie práva musí nutne znamenať, že došlo aj k spáchaniu trestného činu, nakoľko v opačnom prípade by každé porušenie práva muselo byť riešené v trestnom konaní, čo možno považovať za absurdné. Navyše prostriedky trestného práva nie je možné použiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na ochranu, ktorú mu majú poskytnúť súdy v civilnom konaní. V predmetnej veci práve poškodená spoločnosť, ktorá tvrdí, že obžalovaný jej mal spôsobiť väčšiu škodu, rezignovala na možnosť domáhať sa náhrady škody súdnou cestou a z občianskoprávného hľadiska zaviniła premlčanie ňou tvrdených nárokov. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho alebo aby jeho trestné stíhanie zastavil z dôvodu premlčania.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou a že toto je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, než sú v ňom uvedené.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vykonané dôkazy tiež zákonu zodpovedajúcim spôsobom vyhodnotil. Dospel tak ku správnym a úplným skutkovým zisteniam. V odôvodnení rozsudku v súlade so zákonom vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák.

Vinu obžalovaného považuje aj krajský súd za nepochybne preukázanú. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je podrobné a zrozumiteľné, a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje.

V súvislosti s výrokom o vine krajský súd poznamenáva, že obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný najmä výpoveďami svedkov Ing. H. L., U. F., E. F. a ďalšími listinnými dôkazmi zabezpečenými v spise, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd. Najmä z výpovedí svedkov Ing. H. L. a U. F. nepochybne vyplýva, že spoločnosť BYP, s.r.o. mala na úhradu záväzkov uvedených v napadnutom rozsudku dostatok finančných prostriedkov. Svedkyňa E.

F. potvrdila, že obžalovaný mal vedomosť o súdnych rozhodnutiach, z ktorých vyplývala pre spoločnosť BYP, s.r.o. povinnosť uhradiť finančné záväzky. Napokon samotný obžalovaný potvrdil, že v deň splatnosti faktúr uvedených v rozsudku mala spoločnosť BYP, s.r.o. na účte dostatok finančných prostriedkov, ale faktúry sa neuhradili z toho dôvodu, že tieto finančné prostriedky sa použili na úhradu iných výdavkov.

Krajský súd sa preto nestotožňuje s tvrdením obžalovaného v odvolaní, že v predmetnej veci nebola dokázaná subjektívna stránka trestného činu. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že obžalovaný nemal ospravedliteľný dôvod na to, aby nezabezpečil úhradu finančných záväzkov ešte pred začatím exekučného konania. Z dôkaznej situácie je zrejmé, že práve postupom obžalovaného vznikli v dôsledku exekučného konania spoločnosti BYP, s.r.o. náklady vo výške 3.128,46 Eur. Tvrdenie obžalovaného, že v takejto výške škoda nevznikla, preto považuje krajský súd za neopodstatnené, nakoľko výška škody v takomto rozsahu jednoznačne a bezpečne vyplýva zo zadovážených a vykonaných dôkazov. Z tohto dôvodu nepovažuje krajský súd za opodstatnenú ani námietku obžalovaného, že skutok mal byť kvalifikovaný len ako trestný čin podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. a v tomto prípade by bolo trestné stíhanie premlčané. Prvostupňový súd postupoval správne, keď uznal obžalovaného za vinného z pokračovacieho prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko takýto záver má dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch.

Za zákonný považuje krajský súd aj výrok o náhrade škody, ktorým okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenú spoločnosť BYP, s.r.o. Liptovský Hrádok škodu vo výške 2.900,25 Eur. Odvolacie námietky obžalovaného ani v tomto smere nepovažoval krajský súd za opodstatnené, keď obžalovaný poukázal, že v skutku napadnutého rozsudku je uvedená škoda vo výške 3.128,46 Eur, ale on bol zaviazaný len k náhrade škody vo výške 2.900,25 Eur. Výrok o náhrade škody považuje krajský súd za zákonný, a to z dôvodov, ktoré podrobne rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd a s ktorými sa krajský súd stotožňuje.

Pokiaľ prvostupňový súd v skutkovej vete napadnutého rozsudku uviedol inú výšku škody, než v následnom výroku o náhrade škody, takýto postup nemožno automaticky považovať za nesprávny, najmä ak o časti uplatneného nároku na náhradu škody v trestnom konaní už bolo rozhodnuté v inom konaní. Postup prvostupňového súdu preto v tomto smere zodpovedá zákonu. Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj odvolaciu námietku obžalovaného v tom smere, že pokiaľ by chcel uhradiť sumy na základe súdnych rozhodnutí, išlo by o kreditné prostriedky poskytnuté z úveru, ktoré by boli úročené. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že z vykonaných dôkazov nevyplýva, že obžalovaný by bol na úhradu záväzkov uvedených v rozsudku odkázaný výlučne na kreditné prostriedky poskytnuté z úveru.

V súvislosti s trestnou zodpovednosťou obžalovaného je potrebné poznamenať, že obžalovaný nezabezpečil uhradenie finančných záväzkov do doby ich splatnosti, ale ani neskôr po právoplatných súdnych rozhodnutiach, ktorými mu bola uložená povinnosť tieto finančné záväzky uhradiť. K úhrade finančných záväzkov došlo až v exekučnom konaní, ktoré nepochybne predstavovalo pre spoločnosť BYP, s.r.o. Liptovský Hrádok ďalšie finančné náklady.

Za dôvodné však považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o treste. Tresty uložené obžalovanému prvostupňovým súdom považuje aj krajský súd za neprimerane prísne. Obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol a pokiaľ bol postihnutý pre priestupky, bolo to za dva priestupky na úseku cestnej premávky. Možno teda konštatovať, že u obžalovaného ide o osobu bezúhonnú, ktorá doposiaľ viedla riadny spôsob života. Keďže obžalovanému za takýchto okolností ako prvýkrát súdne trestanému páchatelovi boli ukladané až dva tresty, krajský súd dospel k záveru, že primeranými trestami na nápravu a prevýchovu obžalovaného bude peňažný trest vo výmere 800,-Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 40 dní a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, právnickej osoby alebo jeho zástupcu spojenú s nakladaním s finančnými prostriedkami na dobu 1 rok. Tresty uložené obžalovanému v takejto výmere možno podľa názoru krajského súdu považovať za tresty spravodlivé, ktoré v plnej miere odzrkadľujú spôsob vykonania činu, spôsobený následok, okolnosti, za akých bol čin spáchaný, pohnútku obžalovaného, ako aj závažnosť spáchaného prečinu. Tresty uložené obžalovanému krajským súdom možno považovať za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.